لوح

هيكل الدين

هو

الواحد الاول

هو شهد الله انه لا اله الا هو الملك ذو الملاكين قد قدر
فى الباب الاول ذكر نفسه نفسه انه لا اله الا هو له الاسما
الملكى يسبح له من فى السموات والارض وما بينهما ويسجد
له من فى ملكوت الامر والخلق وما دونهما كل عباد له و
كل له ساجدون الابد مثل الابد قد قدر فى الباب
الثانى ذكر من ظهر فى ذلك الظهور ثم من يظهر فى الظهور
الآخر فانه عبده وحجته وكل بامر الله من عنده يخلقون
الابد قد قدر فى الباب الثالث ما ينزل فى البيان من الايات
واحدة منهن حجته على من فى السموات والارض وما بينهما
وان اجتمع من فى السموات والارض وما بينهما ان ياتوا
بمثلها لن يستطيعوا ولن يقدروا على فطرتهم وبها تملن
الحجة على كل نفس حين ما يسمع وبها يثبت كل ما قدر فى
ذلك الدين من اوله وآخره وظاهره وباطنه وانا كل
به مؤمنون وموقنون الابد قد قدر فى الباب
الرابع ذكر رجع واحد الفرقان باسمائهم ثم كل
النبيين والصديقين والشهداء والمؤمنين وما خلق

من اول الذی لا اول له من کل خیر ثم ظل کل لمثلهم لما قد
قال نبیل بعد علی من عند الله وانا کل بکل مومنون و
موقنون الابد قد قدر فی الباب الخامس ذکر ما
یکلف کل نفس فی البیان لما یذکر ما قدر فی الواحد الاول
ثم بعده ذلک بعد ان تقضی من عمرها احدی عشر سنة
کاملة قل کل لما قد قدر الله لتقولون وکل من یقولن
الشهادتین حرم علی من فی البیان قتله ذلک من امر الله
لا تبدیل فیه تنزیل من رب العالمین وان عفی ان یا اولی
البیان لتتقون الابد قد قدر فی الباب السادس
ان یذکر الله بذکر توحیده تسعة عشر مرة من اول لیلکم
الی آخر نهارکم وان ترکتم بعد علمکم لیلزمنکم عدد الواحد
مثقالا من الالماس الابهی وان نسیتم لم یکن علیکم قضاء
ولاحد العلکم انتم فی ملکوت الاسماء فی القیمة الاخری
یا قدر یکم تؤمنون الابد قد قدر فی الباب السابع
ان تذکروا من نقطة البیان مثل ما قدر فی ذکر التوحید
ذکرا وعددا وحدا وان ترکتم بعد علمکم وما استطعتم
علی الماس اذن لکم مثل ذلک من الذهب لعلکم ترا قبون
انفسکم وعمن یظهره الله فی القیمة الاخری قد خطر قلب

لاتحجبون الابد قد قدر فی الباب الثامن ذکر محمد
فی عدد الحی باللیل والنهار عدد الهاء لما قدر من قبل ثم
عدد الجواد لما نزل حینئذ وان ترکتم بعد علمکم فیلزمکم
خمسة مثقال من الماس او یاقوت احمر وان تنسون انتم
لاتسئلون الابد قد قدر فی الباب التاسع ذکر رجع علی
فلتذکرونه عدد الهاء وان احتجبتم فلیلزمکم خمس مثقال
من اللعل الصفر وان تنسون عمن صعد من الباء الی القاف
فاذا انتم لاتسئلون الابد قد قدر فی الباب العاشر ذکر
کلمة الابهی فلتذکروها مثل ما قد قدر فی الباب التاسع
الا وانتم فی الحد الزمرد تحسبون الابد قد قدر فی الباب
البهاج ذکر اسم الحسن ع انتم مثل ما قد قدر فی علی تعلمون
الابد قد قدر فی الباب الثانی من بعد العشر ان تذکرون
ما قضی علی الواحد الاول ثم عمن یکتب ایات الله بین
یدیه ما علمناه من شرح العلم تسئلون ۴۲ ثم بعد ما قضی ۱/
عدد المقت عن البیان ملک الحی علی ذریته عدد هیکل
الثانی ذهبا بیدیه لیحصین من عند الله انه هو اجود الاجودین
الابد قد قدر فی الباب الثالث من بعد العشر ذکر اسم

در نسخه بخط سید رحیم تقضی و عدد روز تسئلون را روز یکم ۴۲۴۱ نوشته بود.

رجع الحسین ثم علی ومحمد وهادی ومهدی وعلی و محمد
وعلی والحسن مثل ما قد قدر من قبل تعلمون ثم فی الحد
بالیاقوت تحکمون الابد قد قدر فی الباب الوهاب
ذکر ظهوره ما کل وعد وابه ثم رجع ابواب الهدی ام
عدد الواحد لتذکرون ثم فی الحد کل واحد عدد
الواحد فی الالماس تحکمون الابد قد قدر فی الباب
الخامس من بعد العشر ما رقم قدر علم الواحد فی الباب
العشر انتم تعلمون الابد قد قدر فی الباب البدی
ان تجدد[1] امر الله فی شئ لو شاء یقدر فوق واحد
وان یشاء یقدر الی یوم القیمة من اعراش حی وان یشاء
یامرکم بمن یحیط علمه بحدود البیان بعد ما تقرب[2] الشمس
انتم بعد ما قضی من البیان ستماة واثنین وستین سنة
بین یدی ملیکم فی احدی عشر سنة تحضرون ثم لتکبرن
لعلکم مثل ذلک بین یدی من یظهره الله تحضرون
الابد قد قدر فی الباب البهی ان تحسبن کل من یطلع
فی البیان بعلم فطری مثل ذکر الاول فی اسم الوحید
لعلکم عمن یظهره الله فی یوم القیمة لا تحتجبون

---

[1] در نسخه سید رحیم - لا تجدد بود و شاید لا تحدد بهم [2] شاید تقرب بوده

الابد قد قدر فی الباب الحی تخلقکم باخلاق منشئکم وان
تقرؤن آیة الواحد من الباب الواحد لیکفینکم[1] عن الاذکار
والاضداد[2] ان یاکل شئی تشکرون شهد الله انه لا اله الا هو
الملک ذو الملاکین وان علی قبل نبیل ذات الله وکینونیته
وان ادلاء الحی انتم فی کتاب الله اول المؤمنین

الواحد الخامس[3]

الابد قد قدر فی الباب الاول ان ارفعوا المسجد مقعد
ما ولدت علیه ثم مسجد جنب البیت فی البیت ترفعون
الابد ثم الثانی قد قدر فی الباب الثانی ان ارفعوا مساجد
الحی وان ما فی الارض الاعلی واحد منها وانتم المصباح
ما تحبون فیها ثم فی مقاعدکم لتحصون الابد قد قدر فی
الباب الاب ان احسبوا سنتکم تسعه عشر شهرا ثم شهرکم
تسعة عشر یوما وانتم من اول یوم الظهور من سنة الابد

در نسخه خط سید رحیم [1] فیکفینکم [2] والاحدا - بود وشاید والاعداد
بوده [3] در هیچیک از دو نسخه ما فذ ذکر باب نوزدهم نشده بود
[4] در یک نسخه در اینجا - الباب الثانی و در نسخه خط سید رحیم پس از باب الثانی
الباب الخامس هم نوشته بود و چون از مداقه در بیان واضح است ابواب واحد پنجم
در جای واحد و ابواب واحد دوم بجای واحد پنجم نوشته شده و کلمه الباب الثانی در اینجا
نوشته نشده

لتکتبون الابد قد قدر فی الباب الدال ان لاتسمین
الاباسماء ماینسب الی الله او یدخل فی بحر الاسماء لعلکم
یوم القیمة عن سماکم لاتحتجبون الابد قد قدر فی
الباب الاد ان ادخلوا کل ما علی الارض فی البیان
ولاتقبلوا من احد ملاء الارض جوهرا ان ینفق ان
لایدخل فی البیان وخذوا عنهم کل ما ملکوا بغیر حق
فان آمنوا بالله الذی قد خلقکم ورزقکم وامانکم واحیاکم
ثم بعد الراء والباء ثم بما نزل فی البیان فلترد ون الیهم
مایکفیهم والاحل لکم من کتاب الله ولتتقون من یوم انتم
بمثلهم تحکمون ان لم تؤمنوا الابد قد قدر فی الباب
الواو ان اشهد واعند مایفتح من ارض بان مالم یکن
له عدل یرجع الی من یظهره الله ثم العین بایدی التجری[1]
لتحفظون والا انتم لتبدلون ثم به یتجرون ویأخذون
حقوقهم من کل الف تبیعون وتشترون مأة ثم تؤخذ عن
میزان المیم الهاء للحروف الاولی ثم الواو للشهداء ثم الجیم
للفقراء باذن من یفتح ثم انتم باذن ملیکهم لیقسمون وان
یزد عنهم یقدر فی المؤمنین ولوانتم فی شرق الارض و

[1] حسب بیان شاید المتجرین بوده

غربها ليبلغون الابد فلتقرئن البيان فى الباب الابدى
برواحكم ولينظرن اليه وان لم تعلمون فلتقولون عدد الواحد
سبحان الله الملك المقتدر الابد قد قدر فى الباب الجاد
ان اشتروا من الذين ما دخلوا فى البيان ما تحبون فان حين
ما تملكون يظهران ياكل شئ فاشكرون الابد قد قدر ان
اذكروا الله فى الباب البهاء كل شئ بحروف اسمه اسم ربك مرة
ولو انتم لقلوبكم تتبعون الابد قد قدر فى الباب الاواب ان
اكتبوا البيان فى الهياكل والدوایر على شان انتم تستطيعون
بالعدل تقرئون الابد قد قدر فى الباب البهاج ان كبروا
الله على المولود خمسة مرة ثم فى كل مرة تسعة عشر آية تذكروا الله
مثل ما قدر لتقولون ثم على الميت ست مرة مثل ما قدر لتقولون
بذكره لله ثم فى البلور او الحجر ان تستطيعون لتدفنون
والا فى البقاع الطين لتسترون ثم فى يد اليمنى انا كل لله
وانا كل من الله لنبدئون ثم فى اليسرى انا كل منه وانا
كل اليه لمعيدون الابد قد قدر فى الباب الثانى بعد
العشر ان اجعلوا مع موتاكم من طين الاول والآخر لتدخلون
الجنة معهما وانتم يوم بهما على من يظهره الله لتعرضون

---

١ بقرينة ذكر ابواب شايد بعد - الابد قد قدر فى الباب الابد فلتقرئن البيان برد احكم ولينظرن

الابد قد قدر فی الباب الاحد ان اکتبوا الی من یظهره الله
من کتاب وصیة لعلکم انتم یوم القیمة بالله وآیاته تؤمنون
الابد قد قدر فی الباب الوهاب ان اشهدوا فیما یظهره الله
فانه اسم الله عدد الواو والسین اذا انتم الله اظهر تقولون
ثم ما نزل فی البیان انتم به موقنون ثم من یدخل فی الدین
ثم ما یتبدل کینونیته ثم الشمس والقمر والنجم ثم من النار
والهواء ثم الماء والتراب ان یاکل شئ تتقون الابد
قد قدر فی الباب الخامس من بعد العشر ان احکموا بطهر
ماء الذی انتم به تخلقون ولکنکم ابدا انکم والباسکم عنه
تنظفون الابد قد قدر فی الباب البدی ان اجعلوا
کل شئ لم یکن له عدل لمن یظهره الله حین ظهوره وانتم
بعد ما تغرب الشمس انفسکم من حقی لتملکون ثم یوم القیمة
عدد الواحد الی من یظهره الله لتبلغون الابد قد قدر
فی الباب البهی ان اذکروا الله فی کل یوم خمس وتسعین
مرة وانتم الله اظهر لتقولون الابد قد قدر فی الباب
الحی اذا علم الرضاء بینکم من صغیرکم وکبیرکم فاذا انتم
تبیعون وتشترون الابد قد قدر فی الباب الواحد
اجعلوا المثقال تسعة عشر حمصا بمثل ما انتم حینئذ عند

الضرابيون تشهدون ثم فى ملك البيان بغير الذهب و
الفضة لاتخرجون ان يا ملكاء البيان ان اجعلوا بهاء مثقال
الذهب عشر الف دينار ثم مثقال الفضة الف دينار وانتم عن
الحمص فى التصغر لاتنقصون واذا انقضى عن الذهب و
الفضة حولا وبلغ مقدار كل واحد منهما من المثقال عدد
التكبر فاذا انتم الى ملك ارضكم الحق من كل مثقال ذهب
خمسمأة دينار وفضة خمس[1] دينار لتبلغون ذلك لتقع على
عين الذهب والفضة انتم يا سلطان[2] عدل البيان كل الارض
لله لتسخرون لتستغنيون بالله عن الخلق انتم قدر شئ عن
حدود الله لاتجاوزون ولاتامرون جندكم ان يسئلوا
من احد هذا فانا قد امرنا ان تحسبون كلا ما هم من
حين هو شئون[3] الى حين ما تقبضون من ملك الله الملك
وبالحق اليكم لترسلون

---

[1] با توجه بيان ظاهرا خمسين دينار بوده مگر اينكه نسخه مطمئن در دست
معلوم نيست خمس دينار است كه در اين صورت همانكونه كه نصاب در بيان ٥٤٠ مثقال
بوده و در اينجا عدد متكبر ٩٢ مثقال مقرر شده قسمت نقره را هم پنج دينار مقرر
فرموده باشد [2] نسخه خط سيد رحيم يا سلاطين البيان بود [3] با مراجعه
بيان ظاهرا يتولدون بوده وكلمات ديگر هم يحسبون - يقبضون - يملكون يرسلون بود

الواحد الثالث

الابد قد قدر فی الباب الالف ان اشهدوا ان ما دون
الله خلق له وان ما یملك من یظهره الله ذلك ما یملكه الله
المهیمن القیوم الابد قد قدر فی الباب الثانی ان اعملوا
ان ما ینطق من یظهره الله من نفی واثبات یخلق لهما خلق فی
دینه انتم بالاثبات عن النفی تعصون الابد قد قدر فی
الباب الجیم ان من یظهره الله فی القیمة الاخری حین ما یأذن
یرفع ما قدر من قبل وان لم یأذن بعد ما یقضی عدد
الواحد من الحول حرللذین انتم اولوالبیان لعلکم فی سنین
الواحد ثمرات کل الظهور بین یدی الله بالحق والصدق
تظهرون الابد قد قدر فی الباب الدال ذکر الآخرة و
ان فضل ما ینزل الله علی مظهر نفسه فی الآخر کفضل ما نزل
فی البیان علی ما نزل من قبل ان یاکل شئی کتاب الله فی
الآخرة تدرکون الابد قد قدر فی الباب الهاء ان
ما دون الله خلق له ولم یکن بینهما ثالثا وکل خلقوا
بمن یظهره الله ثم له ان یاکل شئی الیه لترجعون الابد
قد قدر فی الباب الواو ان ارفعوا مقاعد الواحد
اذا یأذن به من یظهره الله وان لم یأذن واذن انتم الواحد

---

۱ نسخه خط سید رحیم - حرفه من - بود وشاید جزئیم هر دو نسخه بوده

فی الواحد بالعز والعلی تسترون الابد قد قدر فی الباب
الابد ان الله ربك لن یری وکل ما ینزل فی ذکر لقاء الله
ذلك لقاء من یظهره الله انتم لتنظرون وان احتجبتم بعد
ما استطعتم فلیلزمنکم خمس مثقال من الزمرد ان یاکل شئ
فضل الله الاعظم بالعز والهدی تدرکون الابد قد قدر
فی الباب الحاء ان یاکل شئ ما قدر ویقدر فی البیان انتم
جواهر الابهی فی ذلك البحر تخرجون الابد قد قدر فی
الباب البهاء ما نزل فی البیان فی الابد الا اسماء عدد الواحد
انتم بهدی الله فی الهیاکل تنظرون الابد قد قدر فی الباب
البهاء ان کل ما فی الاسماء فی الآیة الاولی ذکر النقطة انتم
لمن یظهره الله تتمسکون الابد قد قدر فی الباب الاواب
ذکر البسملة وان مثل هیاکل الحی کمثل مرآت عند شمس
النقطة تذکر نفسها من عند ربها انه لا اله الا انا الملك
المقتدر الابد قد قدر فی الباب البهاج ان لا یکن
ذا امر ملك الا واحدا نفسه ثم حیا بامره ولا فی مدن
الاخسة ولا فی قری الا اثنین من حاکم وعالم ولا فی حجرة

---

١ در یک نسخه - الاسماء - بود ٢ معلوم نیست چرا باب بهاء (٩)
مکرر شده بت ٣ شاید بجهه ذا امر و ملك

ولا بیت الامر و مرئة لعلکم بالتوحید لتشکرون الابد
قد قدر فی الباب الثانی من بعد العشر لا تسئلن عمن یظهره
الله الا فی کتاب ولا بعضکم عن بعض فی دینکم ولا فی امور
حیاتکم ولا عند استدلالکم لعلکم تتاولون[1] ثم فی الکتاب
لتجیبون الابد قد قدر فی الباب الاحد ان تحفظن
کل ما نزل فی البیان کالطلعة طرز[2] وان یکن عند احد
حرفا دون ما ینبغی بغیر حسن یحبط عمله ان یا او لی
البیان لتتقون الابد قد قدر فی الباب الوهاب
ان من یؤمن بمن یظهره الله لکانه آمن بالله ثم لکل رضاه
لم یزل ومثل ذلک فی الظل تتقون الابد قد قدر
فی الباب الخامس من بعد العشر ان لا تمثلون الا آیات
الله فی البیان ولتجعلن الکتب عنده کمرآة ثم لما
تجلی الله لکم بما نزل فی البیان تتجلیون الابد
قد قدر فی الباب البدی ان لا تکتبن آثار النقطة
ولا آثار من یظهره الله ولا کتاب حق الا علی احسن
خط بما انتم علیه مقتدرون ثم صغارکم لا تنهون
حین ما انتم تتادبون وانتم فی ارتفاع خطهم وامتناع

[1] با استفاده از بیان عربی ظاهرا تتادبون بوده [2] در بیان عربی کطلعة طرز بود

علمهم وحسابهم بما تستطيعون لتسعون فان فيكم من
يظهره الله ثم ادلائه ولولاهم انتم بامر لاتذكرون
الابد قد قدر فى الباب البهى لاتأتون ما تنشئون
باحد الا وانتم لانفسكم على امنع خط تملكون الابد
قد قدر فى الباب الحى ان اصرفوا من يكتب الله فى طرز
البيان وبهائه لعلكم بارواحهن يوم القيمة بالذين هم يؤمنون
بمن يظهره الله بما تستطيعون لتحسنون الابد قد قدر
فى الباب الواحد ان تذكرون من يظهره الله بما يرجع
اليه فان هذا ما ينفعكم ودون ذلك انتم انفسكم لتربحون
ثم لتذكرون

الواحد الرابع الابد قد قدر فى الواحد الاول
ان اشهدوا فى كل الاحكام بانهن قد نزل فى الكتاب بان
ذكر نبى بعد على وذلك ما قدر الاوان ثبت كلمة
التوحيد للذات الازل وقدر للشمس الازل ظهورين
فى علوه ان لن يدل الا على الله ومن ينطق انه لااله
الا انا وان ماد ونى خلقى ومن هذا انى انا اول
العابدين ومن يؤمن بواحد ويحتجب عن الاخر فليس من

---

١ شايد بروه - من ملك الله

تسعة عشر مثقالا من اللعل انتم بحر الخلق بالبحر الاسماء
لتراقبون الابد قد قدر فى الباب الباء ان ارجعوا
كل اعمالكم الى من يظهره الله ان انتم تريدون الى الله
وبكم ترجعون الابد قد قدر فى الباب الالف ان
اشهدوا ابداء الله بما يظهر من عند مظهر نفسه وان
لايكن لمن يظهره الله من كفو ولا قرين ولا امثال ومثل
ذلك فى كل شموس الحقيقة ولايكفى كل الخلق عمن يظهره
الله ويكفى كل شئ عن كل شئ رضائه ان ياكل شئ
به لتستكفيون الابد قد قدر فى الباب الدال
ان اشهدوا ان روح كل شئ فى الانسان وكل بامره
من عند طلعته قائمون الابد قد قدر فى الباب الذال
ان اشهدوا ان كل ذكر وانثى مملوكتان لله ولمن يظهره
الله ان يا ملوك يوم القيمة من كل ما على الارض ثلث
وثلاثين دائرة ومثل ذلك هيكلا ان لم تعدلهن
واتاهم من طلعة الى ما الكلم لترسلون لتجدون الله
وبهم بما يخدمون مظهر نفسه وان احتجبتم لاينفعكم ما
اكتسبتم يا ملوك الفضل لاتحتجبون الابد قد قدر

ظاهرا ١ـ ثلاث بوده ٢ـ واياهم نبوده

فی الباب السادس ان اشهدوا ان الله لایسئل عما فعل
ویفعل وکل عن کل شئ یسئلون ان لاتقولهم[1] فی شموس
الحقیقة بکیف او بم فاذا انتم بذلک مؤمنون
الابد قد قدر فی الباب الابد ان ابدئوا بظهور الاول
ولیعیدون الی الله بظهور الآخر فان کل قوامکم لهذا
فان احتجبتم کانکم بدئتم لاتدرکون الابد قد قدر
فی الباب الحاء ان اشهدوا ان کلا بایات الله تخلقون
وترزقون وتمیتون وتحیون الابد قد قدر فی الباب
البهاء ان اثبتوا ذکرا من یطلع عن البیان بملک فانه مظهر
قهر الله لن تدرفوق الارض اذا استطاع احدا غیر الذی بیّن
وله بدی لمن یظهر یوم القیمة امرا ان لایشهد شمس الحقیقة
حین ظهورها من حزن فان کل به ذاکرون الابد قد
قدر فی الباب الاواب ان لاتجاوزون عن حدود البیان
ابدا ان انتم بامر الله مؤمنون الابد قد قدر فی الباب
البهاج ان انزلوا کل بقاع الارض ولاتزورون وانتم
فی الواحد تصرفون بما یعدل ما یصرف فی النقطة الحی.
ثم لتزورون اذا انتم الفناء ثم الروح فی سبیلکم تشهدون

ظاهرا بوده بهت [1] لاتقولوا [2] لوید بر در نسخه دیگرهم دلله بران بحق

الابد قد قدر فی الباب الثانی بعد العشر ان ارفعوا
بقاع الحی الواحد بما انتم علیه مقتدرون
الابد قد قدر فی الباب الاحد من یتجیر ببقاع الواحد
والمساجد الواحد انتم علیه لاتسلطون الابد قد قدر
فی الباب الوهاب اذا استجار احد بمن یظهره الله ثم حی
الاول من عنده فلا تقربوه یوم القیمة وان استجار احد
باحد ان یقتل فی سبیله خیر له من ان یرده ان یا اولی
البیان کل غیرتکم فی سبیل من یظهره الله لتظهرون
الابد قد قدر فی الباب الخامس من بعد العشر ان انصروا
یاملوك الارض من یظهره الله ان تنصرون فاذا انتم بأذنه
سما لکلم بالحق تملکون وانتم عن نقطة الاولی ایاه لتزورون
الابد قد قدر فی الباب البدی ان اصعدوا الی بیت
الله بما انتم بالروح والسعة تستطیعون وانتم حول البیت
ذلك ما کنت فیه تستطیعون ان ترفعون لاتسترون
وان مثل ذلك مسجد الحرام ذلك ما ولدت علیه بما
تستطیعون کلاهما ترفعون وان مقعد احمد ذکری
یدخل فی المسجد وما دفنت فی حوله انتم علیهن

---

۱ نسخه خطی سید رحیم الحی بعد الواحد بود ۲ ؎ مستفاده از بیان ظاهرا
لاتسترون بوده

ثلث مرات تبنون ثم فی بیت الله هنالك تذکرون الابد
قد قدر فی الباب البهی ان ارفعوا ان یا اولی الاقتدار
البیت ثم المسجد ثم اجلوا فی کل ارض مایحملن اخباركم
فی تسعة عشر یوما لعلکم یوم القیمة یکتب انه من عند
مظهر نفسه لتفوزون الابد قد قدر فی الباب الحی
حج البیت بمن یقدر بالعز والسعة اذا استطعتم انتم واحد
البیت اربع مثقال من الذهب ان تستطیعون لتوسعون
ویعفی عمن یملك اویخدم اویبتلی بشئ لعلکم تشکرون
وما امرتم بالحج الا وانتم من یعلمکم علم باطن الباطن فی اللیل
للظاهر الظاهر بالحق تدرکون الابد قد قدر فی الباب
الواحد ان لایصعدن المرأة ولامن یصعب علیه السبیل
الی البیت ولاحرم الله اولاتهن علی ارض البیت او
اراضی البقاع فانهن مثل رجالهن اذن لهن ولاتحزنوهن
قدر شی لعلکن وایاکم لترضون وفوق ماترضون ۳

الواحد الثانی ۴

قد قدر فی الباب الاول ذکر قدرة ربك فی الآیات بانهن

---

۱ شاید بهم یکتب الله ۲ الامن علی ۳ در اینجا آیات اول واحد پنجم را تا اینجا
همانگونه که در صفحه پنجم است نوشته بود که دیگر تکرار نشد و مؤید عوض شدن جای ایهای پنجم
و دوم است ۴ تمام ایهای این واحد مربوط بواحد حرم میباشد که در جای واحد پنجم
نوشته شده بود همچنان در اینجا آورده شد

اكبر عن كل ما خلق من الآيات من اول الذى لا اول له
ولو لم يكن اعظم لم ينسخ الله ما نزل من قبل ومن يعتقد
او نقل غير هذا فليلزمه خمس مثقال من اللعل من
كتاب الله وان لم يستطع خمس واحد من الذهب
ولم يكن من شئ الا ذكر الذ ونهاية لعلكم فى رضوان
ايمانكم من اول الذى لا اول له تشكرون ثم عن الظل
تحذرون الابد قد قدر فى الباب الثانى ان
لا تحيط بعلم كتب الله الا اياه وان لا تدرك علم البيان
الا اياك ثم من يرفعه ذلك من يظهره الله انتم عنه
جوهر المعانى تسئلون الابد قد قدر فى الباب
الثالث الا تفسرن البيان الا بما فسر نقطة البيان قل
كل ذكر خير نزل فيه لمن يظهره الله ثم دون ذلك لمن
يحتجب عنه من البيان ان يا كل شئ تتقون
الابد قد قدر فى الباب الرابع الا تعتقدون
ما نزل فى البيان من كل حكم فان ذلك ما لا اذن فى
الكتاب وقد نزل حكم كل شئ فيه من اول الذى لا
اول له الى آخر الذى لا آخر له ان تدركون من يظهره
الله فاذا انتم كل حكم تدركون الابد قد قدر فى الباب

الخامس ان لا تزل فی البیان من حرف الاوله روح حی
من نفی واثبات انتم بالآخر عن الاول تعصمون
الابد قد قدر فی الباب السادس ان تفسرون کل ذکر
خیر نزل فی البیان لمن یؤمن بمن یظهره الله حین ظهوره
ودون ذلک لمن لا یومن به وانتم هؤلاء بعده تسمعون
آیات الله ودلائله من عند من یظهره الله ان لا تظهروا
الایمان بما تستطیعون لتفتون[2] الابد قد قدر فی الباب
السابع یوم القیمة من اول ظهور شمس الحقیقة الی آخر
ما تغرب تسع تسع عاشرة من تواسع دقایق ساعات لیل
منها خیر عند الله من اول الذی لا اول له الی آخر الذی
لا آخر له وکل خلقوا لذلک الیوم یدرک فیه لقاء الله
ورضائه ظاهرا ومن یدرک وکذلک الیوم ومن لم
یدرک لقاء من یظهره الله ثم رضائه بما یستطیع فلیلزمنه
فی کل دقیقة خمس مثقال من الالماس ویحبط عنه کل
عمله ان یا خلق یوم القیمة لتتقون الابد قد قدر
فی الباب الثامن الموت عن دون رضاء من یظهره
الله انتم کلکم لتموتون الابد قد قدر فی الباب التاسع

---

[1] شاید بوده - انتم وهؤلاء بعدما [2] شاید بوده لتفترن یا لتنفرن

ذكر ممكن[1] الستر وان ذلك لحق فى كتاب الله كلها لم يتذكر[2]
من يظهره الله الاموات فى الاحياء تذكرون الابد
قد قدر فى الباب العاشر ان تجيبون اول من يؤمن
بمن يظهره الله فى ايمانكم بالله وبكم فاذا انتم فى مقام ستر
ملك الجود تجيبون الابد قد قدر فى الباب البهاج
ذكر البعث يبعث الله يوم القيمة كل الموتى عن الاحياء
انتم كل الاثبات فى من يومن به اولا وكل النفى عمن يحتجب
عنه اولا تعلمون ثم منهما الى آخر المراتب لتفصلون
الابد قد قدر فى الباب الثانى من بعد العشر ذكر الصراط
ذلك من يظهره الله ان احتجبتم عن الذرة كانكم عن صراط
النور لا تجاوزون الابد قد قدر فى الباب الاحد
الميزان ذلك امر من يظهره الله ثم بدائه وان قبل
ظهوره البيان والدين انتم يوم القيمة لا تحتجبون
الابد قد قدر فى الباب الوهاب ان آمنوا بما يحاسبكم
الله من عنده ظهر نفسه يوم القيمة وان لا تحسبون
فليأت منكم خمس مثقال من اللعل ان ياكل شئ تتقون
الابد قد قدر فى الباب الخامس من بعد العشر ان

---

[1] در يك نسخه ممكن الستر بود [2] ش يذكر لمن

اشهدوا بكتاب الله من عند مظهر نفسه وان ذكرتم فى كتاب
من يظهره الله دون الحق يحرم عليكم ازواجكم ولا يحل عليكم الا
وان يعفو عنكم ان كنتم فى ارض مقره والا استغفروه تسعة
عشرة ثم بعد تسعة عشر يوما تقربون الابد قد قدر فى الباب
البدى ذكر الجنة ذلك عرفان شمس الحقيقة ثم رضائها فى كل
ظهور ان يا كل شئ تدخلون الابد قد قدر فى الباب البهى ذكر النار
انتم عن دون رضاء من يظهره الله تحذرون الابد قد قدر فى
الباب الحى ذكر الساعة انتم بما يظهره الله فى كل ظهور لتفسرون
الابد قد قدر فى الباب الواحد بما نزل ان البيان حديقة
من ذلك الظهور الى من يظهره الله انتم لتبلغون

الواحد السادس

الابد قد قدر فى الباب الاول ان اعرفوا حق البيان
فانه فيه ما لم يكن له عدل ولا كفو ولا شبه ولا قرين
ولا امثال انتم فى شئون الخمس تنظرون وان الشاهد
من يستدلن بالايات فى كل امر عدلا ثم بشئون الدال
فضلا وانتم السور عن آيات عدد المستغاث لا تجاوزون
واذن لكم ان تكونن مع كل نفس من جوهر البيان مثل ذلك
الهيكل فيه كل حكم لعلكم انتم كلكم مناهج دينكم لتعلمون

وانتم البیت ثلثین حرفا وان تضربون عدد المیم لتحسبون
الابد قد قدر فی الباب الثانی ان ابنوا فی کل ارض
بیت حرحسن ثم ابدانکم وکلشئ بما تستطیعون لتلطفون
الابد قد قدر فی الباب الجیم ان لاتجعلوا فی ارض
الخمس الاعباد الله المتقون الابد قد قدر فی الباب
الدال ان اسلموا بذکر الله الله اکبر ثم بذکر الله الله
اظهر لتجیبون ثم المرأة الله اجل ثم ما تجیبن الله اعز
لعلکم تقادسون الابد قد قدر فی الباب الذال[1]
ان الماء طهر طاهر مطهر انتم فی الجزء مثل الکل تشهدون
الابد قد قدر فی الباب الاذ ان امحوا کل الکتب الا ما
ینشئ فی ظل البیان من شرح العلم ومرد الحکمة وانتم بها
الجواهر عن غیره لتستغنون[2] الابد قد قدر فی الباب
الواو ان اقتربوا بین الالف والباء بعد ان یقضی من
عمرهما عدد البهاج واذن له وجز البهاء برضائهما و
یتمکن الالف بوزنها من عند نفسه واوان[3] قرابته بخمس

---

[1] حسب بیان مطلب باب دال مکرر باب پنجم است وهمین ترتیب در ابواب بعد باقی تا باب یازدهم که ذکر نشده و در باب دوازدهم با بیان مطابق میشود

[2] در یک نسخه لتستغنیون بود و شاید لتستغنون یا لتستغنیون بجه [3] در یک نسخه او اوان بجه

وتسعين مثقالا من ذهب فى المدائن ومن الفضة فى
القرى واذن التنزل واحد واحد الى ان ينتهى الى الواحد
ومن لم يستطع فى المدائن بالواحد انقضى وانتم بالدوام
توفمون وعن الانقطاع لتحذرون ولتقولن المرأة اولا
اناكل لله لراضيات ثم يمهرن ثم المرء ليقولن اناكل بالله
لراضون ثم يمهرن فاذا انتم تشهدون على لوح المرء بما
يمهرون ست وستين مهرا فى ظل مهر المرء ثم النساء يمهرن
خمس وتسعين مهرا فى ظل مهر المرأة ثم الى الله ليذهبون
وقد جعل الله كل جواهر الخلق ابهاء امهار ازواج شموس
الحقيقة عزا من الله لهم ولهن لعلهن يبهجن وهم يبهجون
الابد قد قدر فى الباب الابد ان لاتستدلن الا بالآيات
فانها لتكفينكم عن شئون الاخرى لتعجز عنها كل العالمون و
من لايستكفى بها ويريد ان يشهد غيرها ما له من ايمان
قل انتم بالاعلى عن الادنى تستطيعون الابد قد قدر فى
الباب الجاد ان البسوا ليلة العيش الحرير ان تستطيعون
وانتم اسبابكم فى السراء[٢] ان تستطيعون بالذهب والفضة لتملكون
واذن لكم فى الحرير ان تستطيعون الابد قد قدر فى الباب

---

١ در یک نسخه الی امرالله بود ٢ شاید الیسر بوده

البهاء ان اجعلوا فی یمینکم من خاتم انتم علیه تشهدون
سبحان الله السلط المقتدر سبحان الله العلم الممتنع لعلکم
یوم القیمة بمن یظهره الله معنی کل اسمائکم بمن یدلن معه
لتوقنون الابد قد قدر فی الباب الاواب ان لا تضربن
الصبایا قبل خمسة سنة ولا بعد ذلک الا عدد الهاء فوق
اللبس ومن یتعد حدود الله فی ذلک یحرم علیه زوجه
تسعة عشر یوما وان تنسی وان لم یکن له من زوج فلیلزمنه
تسعة عشر مثقالا من الذهب ان یؤتین قد ضرب لعلکم
من یظهره الله لا تحزنون وانتم الصبایا علی الکرسی تجلسون
وبما یشوقونهم بهم یملکون وانتم قبل ان یکمل البهاج بهم
تحسنون ثم العلم والخط الشکستة لهم لتعلمون وانتم صبایا
وحده ابدا ابدا لا تجعلون الابد قد قدر فی الباب
الثانی والعشر ان لا تقربوا الطاء والقاف وان اضطررتم
شهرا[1] تصبرون لعلکم بالواحد تأتلفون واذا اضطررتم
اذن لکم ولهن وان اردتم الرجع فلتصبرن شهرا
لعلکم عن شئون النفی تنفون الابد قد قدر فی الباب
الاحد ان لا تجعلوا ابواب بیت النقطة فوق خمس و

---

[1] حسب بیان ظاهرا تسعة عشر شهرا بوده مگر با پیدا شدن نسخ محل اعتماد هم
چنین باشد

تسعين بابا والابواب مقعد النقطه الاخمس وتسعين بابا
ولامقاعد الحى الاخمسة بابا وانتم جواهر العلم فى ذلك تشهدون
الابد قد قدر فى الباب الوهاب ان اذكروا الله فى يوم
الاعظم عدد كل شئ بما انتم تقولون انى انا الله لا اله الا انا
السلطان المقتدر وانتم فى ليله عدد الواحد من الآلاء و
النعماء بين ايديكم لتحصون والملكاء الى عدد المستغاث لتحصون
الابد قد قدر فى الباب الخامس من بعد العشر ان تقومون
حين ما انتم اسم القائم تسمعون وتذكرون وانتم كل الخير
بين فرق القائم والقيوم عددا فى تسع سنة لتشهدون
الابد قد قدر فى الباب البدى ان لا تسافرن الا الله وانتم
الى من يظهره الله ومن يومن به لتسافرون وانتم بامركم ورق
الاشجار تاخذون وتاكلون وبارجلكم فوق الارض تمشون
وما فرض لكم الا البيت ثم مقعد النقطة اذا انتم بالعز والغنا
تستطيعون ثم مقاعد الحى والمساجد انتم بالفضل من عند
الله تدركون واذا اردتم التجارة فلترفعن قريتكم معكم ان
تستطيعون واذا قضى فى البر حولين ثم فى البحر خمس حول
فليلزمنكم اثنين وماتين مثقالا من الذهب ان تستطيعون

---

١ در یک نسخه حرف القائم بود ٢ شاید باید کم بوده ٣ در یک نسخه اثنین بود

والامن فضة ان ترد ون الى قريتكم لعلكم تتبعون
واحدا فى البيان لاتحزنون. ومن يجبر احدا فى قدم
او يدخل فى بيت احد قبل ان يأذن او يريد ان يخرجه
من بيته او مقعده او يطلبه بغير حق يحرم عليه زوجه
تسعة عشر شهرا وعلى شهداء البيان ان تأخذ واعنه
ان استطاع خمس وتسعين مثقالا من الذهب ومن يجبر
احدا قد ذر فعلى الذين يستطيعون ان يحضرون
ويمنعون وان يعصى[1] سنينا معدودة ومن يحتجب
عن ذلك يحرم عليه ازواجه تسعة عشر شهرا ولايحل
عليه الا وان ينفق تسعة عشر مثقالا من الذهب ومن
يظهر فى الاخلاق صبغة غير حسنة فليلزمنه مثقال ذهب
ولم يكن لمن ينسى من شئ كل ذلك آيات بينات لعلكم
احدا لاتحزنون الابد قد قدر فى الباب البهى ان
احتسبون فى الواحد الاول من التولد وانتم الى ان يكمل
السنتين عما يخرج عنه لاتجتنبون الا وانتم تريدون ان تنظفون
بمثل ذلك مما يخرج من الحيوان وانتم بما تستطيعون تنظفون
الابد قد قدر فى الباب الحى ان لاينظرن بعضكم

---

[1] بداقة در بيان ظاهرا يقضر برده

الى كتاب بعض الا وانتم عن ما لكه ظاهرا تستأذنون او
بعلمكم توقنون انكم لا تسئلون الابد قد قدر فى الباب
الواحد ان تجيبون كل من تكلمكم بقول او كتاب وان
احتجبتم عمدا فلا يرفع عنكم من ذكر وليلزمنكم خمس
مثقال فضة وان استطعتم ان تبلغن كتابا الى احد و
احتجبتم انتم عن رضاء الله تبعدون ويلزمنكم مثل ذلك
الا وهم ليبون[٢] فاذا انتم حينئذ لا تسئلون

الواحد السابع

الابد قد قدر فى الباب الالف ان ابدعوا خط البيان
وكل كتبكم بعد ما تقضى ست وستين سنة ان تستطيعون
والابعد ما يقضى اثنين ومائتين سنة ان تكن ما يجدد
خير عن الاول لعلكم شئون الآخرة تدركون وانتم كتبكم من
اول ما يتعلمون الى آخر ما تدركون لتنظرن
الابد قد قدر فى الباب الباء ان لا تعملن الا لله وان
رجعتم اعمالكم الى من يظهره الله وكنتم له عاملين فاذا انتم
لله بكم عاملون والا لا ينفعكم قدر خردل ولو انتم لله
قاصدون الابد قد قدر فى الباب الاب ان اقرضوا

٢ـ در يک نسخه چنين بود لتسئلون وشايد خبر بود بصحبت

فی دینکم من یملکم لئلا یحبط کل اعمالکم وانتم حین ما تستطیعون
لترد ون ولاتتاخرون وانتم فی کل شهر یوم آخره و
اوله کتاب اثبات بعضکم ببعض و بعضهن ببعض یکتبن
بالحجة والبرهان والدلیل والبینة والمیزان من البیان
لعلکم بذلک یوم القیمة بمظهر ربکم تؤمنون وتوقنون
الابد قد قدر فی الباب الدال انتم فی کل حول
شهر الثانی اوما تشاءون بذکر الله وحده تخلصون
الابد قد قدر فی الباب الاد ان اشهد واعلی انقطاع
اعمالکم حین ظهور من یظهره الله الا بما یأمر من عنده ولو
یشاء الله لیجعل ما یقول انبیاء ولکن الله لم یأذن الا
بمن یشاء من عباده انه کان علاما حکیما
الابد قد قدر فی الباب الواو ان لاتلبسون الالباس
الانسان فی البیان فان دون ذلک فی النار وا نتم
آلات الحرب بینکم لاتحملون لعلکم صبیا لاتحزنون
الابد قد قدر فی الباب الابد ان ادرکتم من یظهره الله
بیمنون[2] من فضل ان یشرفن عز انفسکم بقدم الله فان
کاس ما[3] اشربوا به خیر من ان یسقون خلق ما خلق ویخلق

---

[1] در یک نسخه او بود - شاید برده [2] تمنون [3] فضله [4] ماء

ان یاکل شئ انتم ذلک الفضل لتذرکون ومن یحتجب فیلزمنه
تسعة عشر مثقالا الا ان یعفی عنه مالک وجودکم وانتم
بعز الله لترا قبون ان لا یمیتون[1] ما لا ینبغی له ان یاکل شئ
تمنون الابد قد قدر فی الباب الجاد ان املکوا انفسکم
فی کل شهر واحد فی واحد من ذکر اسم الله ربکم الله اعظم
علی احسن خط من اول انعقاد نطفتکم الی آخر ما انتم تقبضون
بما تحسبون وانتم به ان خففتم تحزنون وان فات عنکم
یقضی عنکم اصغر سنا من کل ورائکم لعلکم یوم القیمة بالوا
الاول خلق الرضوان لتکثرون ویورث بعض عن بعض
هذا ولا یحکم علیه بعد ما یملک ان یاکل شئ فاشکرون
الابد قد قدر فی الباب البهاء ان ابنوا ان کل الملکاء
بیتا علی ابواب خمس وتسعین ثم فی تلقائه علی ابواب تسعین
لمن یظهره الله لیشهدن الطین بان الملک لله وما یکون لله
یکون للشمس الحقیقة لعلکم علی قدر عمل الطین لما یشهد
لتشهدون وتعلمون وانتم قبل ظهوره انفسکم ومن یظهر
بالعلم الفطرة وحده قد تعززون
الابد قد قدر فی الباب الاواب ان احرزوا ذرایاکم

---

[1] ش یدهم تمنون

بهيكل يكتب فيه من الآيات او الاسماء عدد اسم الآخر
هيكل التاسع من بعد العشر هو المستغاث لتكتبون
لعلكم بذلك الهيكل بمن يظهره الله لتؤمنون
الابد قد قدر في الباب البهاج ان اخطبوا يوم الجمعة
ثم وعظوا وذكروا من يظهره الله على الكرسي والعرش
وانتم في مقاعدكم فوق الكرسي تستوون
الابد قد قدر في الباب الثاني والعشر اذا علمتم لمن
يظهره الله لا تبطلوه بان تأخذن من شئ وانتم اياه باستحقاق
الله تطيعون الابد قد قدر في الباب الاحد ان
املكوا من عند من يظهره الله تسعة عشر آية باسره[1] فان
ذلك خير لكم من كل خير فان احتجبتم يحرم عليكم ازواجكم
ولا يحل الابد تمليكم وانفاقكم عدد كل شئ مثقالا من الذهب
وانتم برضائه هذا تملكون الابد قد قدر في الباب
الوهاب ان لا تتوبوا عند احد الا عند شمس الحقيقة
ومن يأذن وانتم تستغفرون الله وبكم السلطان ثم اليه
لتتوبون الابد قد قدر في الباب الجاد والابد ان
اسجدوا عند باب مدينة التي طلعت شمس الحقيقة عنها

[1] ظاهرا باثره بهم

لعلکم لنفسه مثل الطین تسلکون الابد قد قدر فی
الباب البدی ان احضروا یا ملکاء البیان علماء یوم القیمة
ثم آمروهم بکتاب من یظهره الله لیظهر عجزهم علی انفسهم
لعلهم یستحیون ثم انفسهم یضرون ومن یقدر ان یظهر
عجز نفس ولم یظهر فلا یکونن من المؤمنین الابد قد قدر
فی الباب البهی ان اقرؤا یوم الجمعة فی تلقاء الشمس ان
اشهدی ان لا اله الا هو المهیمن القیوم لعلکم یوم القیمة
بین یدی شمس الازل لتقولون الابد قد قدر فی
الباب الحی من یحبس احدا فلیحرم علیه ازواجه وان
یظهر من ثمر علی الشهداء ان یفنوه[1] ولیاخذن عنه فی
کل شهر تسعة عشر مثقالا من فضة ومثل ذلک من یامر او
یرضی ومن یخزن نفسا متعمدا وعلیه ان یوصلن الیه
تسعة عشر مثقالا من ذهب وان لم یقدر من فضة و
ان ینسی فلیستغفر الله عدد الواحد ان یاکل شئ تتقون
الابد قد قدر فی الباب الواحد رفع عنکم الصلوة کلهن
الا عدد الواحد من زوال الی زوال وان تذکرون
الله مکان ذلک قدر ذلک عنکم ترفعون

الواحد الثامن

---

[1] یا مداقه در همین باب دویم باب پنجم از واحد چهارم و باب ۱۶ از واحد یازدهم بیان فرموده شاید بعد - یفنوه

قل انا لله ليقبلن علی ثم علی الذين هم شهداء من عندی فی
كل حين وقبل حين وبعد حين الابد قد قدر فی الباب
الالف ان اشهدوا ان كل عمل من يظهره الله عند الله
ان يقدر ينسخ ماخلق ويخلق ذلك حكم الجوهر ان يا كلثم
توقنون الابد قد قدر فی الباب الثانی ان تستطيعون
فلانفسكم عدد الواحد من خاتم والقرطاس الابهی تملكون
املكم يوم القيمة تذكرون الابد قد قدر فی الباب
الاب اذا سمعتم يوم القيمة حكم كل شئ هالك الا وجهه
فلتحضرون بين يديه او بين يدی من يامركم به تستغفرون
والا فی كتبكم تستغفرون ثم الی من يظهره الله لتبلغون
كل ذلك ان تستطيعون فان احتجبتم يحرم عليكم ازواجكم
ولايحل لكم الاباذن من يظهره الله ان يا كل شئ تتقون
الابد قد قدر فی الباب الدال ان اشهدوا فی كل
خير ابهاه الله ثم للحروف الحق ثم للظاهر الخلق وانتم به
تعلمون الابد قد قدر فی الباب الاذ ان لاتستدلن
الشمس الحقيقة الا بكتابها من عند ربها من اول الذی لا

---

۱ شاید بهم ان الله ليصلين علی ۲ در نسخه دیگر بود ان
يقترن ينسخ و با مداقه در مدلول بيان شايد بوده لن يقترن بتسبح

اول له الى آخر الذى لا آخر له فانكم انتم اذا احتجبتم من بعد
علمكم فليلزمنكم خمس وتسعين مثقالا من الذهب وان
نسيتم مثل ذلك فى العدد ان استغفروا الله وان قضاء
الواقع فى كل ظهور بامر الله مثل خلق كل شئ فيها تتفكرون
وانتم بعد استطاعتكم ثلاث الاس واربع لعل وست زمرد
وست ياقوت فى الخاتم الى الواحد الاول لتبلغون وبهاء
الواحد مثل بهاء الحى تجعلون الابد قد قدر فى الباب
الواو ان الطفوا ابدانكم والباسكم وامكانكم واسبابكم
واطعامكم واشرابكم بما انتم عليه مقتدرون
الابد قد قدر فى الباب الابد ان اقيموا الصلوة
او ذكر ربكم فى العباء وانتم النساء عن ظهور شعراتهن
لاتنهون الابد قد قدر فى الباب الجاد ان اجعلوا
قبلتكم شمس الحقيقة فى كل ظهور حتى ينقلب متقلبون
الابد قد قدر فى الباب البهاء من ربى فى طائفة
من ذكر او انثى حل لهم النظر والكلام والجلوس ان يا
كل شئ تتقون الابد قد قدر فى الباب الاواب ان
اجلسوا على هيكل التوحيد حين اكلكم وانتم بنعمة واحدة
وماء واحد لانفسكم تتمتعون وفى اضيافكم تتكثرون

وبعد ما فرغتم تلطفن افواهكم بسواك وصندل ثم تقدرن
ولاتتركون وان حين وضوئكم بماء اوماء طيب وجوهكم
وايديكم من كفكم ظاهرا وباطنا تغسلون ثم بمنديل حرير
ملون فانكم تمسون واذا لم تجد الماء اويصعب خمس مرة
بسم الله تقولون وان ما يحدث عنكم ثم وقدكم لايتبدل
وضوئكم وانتم على هيكل التوحيد لتوضئون وقد عفى
عنكم ماتجدن فى الرؤيا اوسبب تشهدون ولكنكم اذا
وجدتم مأخلقكم باختيازكم لتوضئون بعد ما تتطفون
ثم تجلسون مع اقرانكم ثم تقولون سبحانك اللهم ان لااله
الا انت سبحانك انى كنت لمن المسبحين وان تغيبن فى
الماء يكفيكم ومثل ذلك ان تغسلون مرة وسكم وابطانكم و
ايديكم وارجلكم بعد ان توضئون وان النساء حين ما
تشهدن الحمل اويرون الدم لم يكن عليهن الا ذكر الله كيف
ترضين ورفع عنهن الصوم وقضائه ثم الصلوة وقضا
الا وهن من زوال الى زوال خمس وتسعين مرة تقولون
سبحان الله ذى الوجهة والجمال وهن واياكم فى
الاسفار بعد ما تنزلون وتستريحون توضئون ثم
تقولون سبحان الله ذى الايداى لعلكم يوم القيمة

١ ورنسوخه خط سيد رحيم چنين بود - سبحان الله الأله ذى الايدانة

بمن يظهره الله لتبجون الابد قد قدر فى الباب البهاج
فانكم انتم اموانكم بخمس حرير او قطن بعد ما تغسلون خمس
مرة بالعز فى المر ترتزون لتراقبن غر المؤمن من بعد مونه
مثل حياته بما انتم عليه لستطمون الابد قد قدر فى
الباب الثانى من بعد العشر ان اشهد واحين الضرب كل
الحزن وانتم بعد ما تقضى من عمركم تسع وعشرين سنة فى
كل حول تسعة عشر يوما على تلك الارض تنزلون وتسكنون
من كل جهاتها ست وستين فرسخا حرم على من سكن فيها
وانتم فى محل الضرب ما يحب الله لكم تذكرون الابد قد قدر
فى الباب الاحد ان اقرؤن البيان كله بروح ورضاء و
ان لا تعلمون فاذكروا الله من زوال الى زوال سبعمائة مرة
بما انتم تحبون فانكم ان ادركتم من يظهره الله فاذا كل البيان
لمدركون الابد قد قدر فى الباب الوهاب ان يرفعون
الله على النقطة فى اولها واخرها خمس وتسعين مرة ثم فى
الصلوة الميت تقومون مجتمعون ولكنكم فرادا تقصدون
وانتم الموتى بالعدل ترقدون الابد قد قدر فى الباب
الخامس من بعد العشر ان اجعلوا لانفسكم ذرية باقية فان
من يحتجب يحبط عمله ومن لا يدخل فى البيان لا يحل على من

دخل الاقتران به ولا من عطائه شيئا بها الا قبل ان
يرفع امر الله فانكم انتم بالحق الفضل لما ذونون كتب
على الآباء والامهات ازد واج ذرياتهن ان يقدرن
بعد احدى عشر سنة وان لم يقدروا على من يقدر
من اولى قرابته فى الكتاب ومن يمنع نفسه عن حكم ربه
فلا يكونن من المؤمنين وان احسبوا فى الواحد الاول
من عمر الولد وانتم حسبوا فالحفظ ينفقون

در نسخه خط سيد رحيم چنين بود وان احسوا فى الواحد الاول من عمر الولد
وانتم حسبوا فالحفظ تنصفون ظاهرا در هر دو نسخه اشتباه دارد

بسم الله المهیمن القیوم

این بخش از کتاب که در ۳۶ صفحه پایان یافته رونوشت از هیکلی است[1] که نقطه اولی[2] در ایام آخر حکام آئین خود را اختصاراً در آن گنجانیده وحسب نامه آقا سید حسین کاتب معروف بملا عبدالکریم کاتب دیگر نقطه اولی از این هیکل نقطه در نسخه تهیه شده بوده است یکی بخط خود نقطه اولی که آن نسخه بدست حروف انجیل[3] افتاده ونسخه دیگر بخط آقا سید حسین تهیه شده ودر جیب خود آنحضرت بوده که خنجر خان نامی در دیلمان با اشیاء دیگر بغارت برده ولی آقا سید حسین در همان نامه نشانی غارتکننده را مسوطاً نوشته وآرزومندی خود را بدست آوردن رونوشت آن یادآور شده واز قرائن چنین برمیآید که سرانجام نسخه بخط وبدست مؤمنین رسیده وباهمه کوشش وپشتکاری که در رشته این جزوه رونوشت مغلوط که آنهم بی‌نشانی تهیه شده دستم رسید انگیزه این دشواری بدلالت نامه‌ئی که صبح ازل در پاسخ مؤمنی مرقوم فرموده است همان رونوشت بوده که از دست بدست دیده بادیگر آثار بدست بهائیان افتاده وپس از سالیان دراز گذشتن بیک قرن

---

۱ آثاری که در این شکل نوشته شود هیکل نامیده شده

۲ از نامهائی است که سید علی محمد باب برای خود جایز نمود

۳ منظور مسیحیان است

از نزول این اثر یک نسخه از آن بخط یکی از کاتبان بهائی بدست آمد که از روی کتابی نوشته که در پایان آن قید بود بهبهت (کتب فی الثلثاء تسعة عشر من شهر شعبان المعظم ۱۲۶۸)

پس از تحقیق و جستجوی زیاد یک نسخه دیگر هم بخط آقا سید رحیم کاتب صفهانی بدست آمد که تاریخ تحریرش را غره شوال المکرم سنه ۱۲۶۷ نوشته بود و با استفاده از هر یک از دو نسخه برای اصلاح نادرستیهای ناشی از نسخه کنندگان شد باز متاسفانه نادرست بودن بسیاری از کلمات روشن است که ناچار در نسخه حاضر بهمان حالت گذارده شده و فقط پاره ئی از آنها در پاورقی اشاره گردیده است و با آنکه تاریخ تحریر هر دو نسخه مأخذ بسیار نزدیک بزمان نزول آن بود شکایت آن کس که از شر بهم شده بدست خنجر خان رو نوشت برداشته بقدری بی اطلاع و ناآشنا بود که حتی جای واحد حرم و واحد پنجم را عوض کرده و قسمتی از آغاز واحد پنجم را در پایان واحد چهارم نوشته بود و با همه این مرتب نظر با همیت زیاد این اثر بسیار نفیس کتابی بدلالت باب اول از واحد ششم آن بانین عبارت :

(و اذن لکم ان تکونن مع کل نفس من جوهر البیان مثل ذلک الهیکل فیه کل حکم لعلکم انتم کل مناهج دینکم لتعلمو)

مصرح است که این اثر همان بیکی متضمن احکام است که نقطه اولی
در مقدمه تفسیری که از آیات اول آن فرموده از او بیکی دین
نامیده است مگر اورد انتشار همین نسخه مغلوط مبادرت شد
تا وسیله ای برای محققین و جویندگان آینده باشد امیدوارم
فضل خداوند رؤف نسخه کاملاً مصور را اطمینان در دسترس
جویندگان قرار دهد و اغلاط این گراور و ماخذ آنهم اصلاح گردد
(با تفسیر بیکی که بدان اشاره شد تفسیر است که خود نقطه اولی
بر آیات باب اول و باب چهارم بیکی نازل فرموده و حاکی از
باب اول را در روز اول از ماه ششم از سال هفتم ظهور خود
و باب چهارم را در روز چهارم همان ماه تفسیر نموده است[1] و چون
آغاز سال هفتم پنجم جمادی الاولی ۱۲۹۶ قمری بجری در روز نوروز
بوده که در همین روز تاریخ سال و ماه بیانی وضع فرموده و
روز اول ماه ششم از این سال پنج ماه بیانی که هر ماه نوزده
روز است گذشته و جمعاً نود و پنج روز بوده و حساب ماههای
عربی سه ماه و شش روز از پنجم جمادی الاولی گذشته بوده که تا
شهادت نقطه اولی در روز ۲۷ شعبان ۱۲۶۶ بیشتر از

---

[1] این است عین عبارت تفسیر باب اول (فاشهد فی ذلک الیوم یوم الاول
من شهر الجواب من سنة الابد) و در تفسیر باب چهارم (یوم الثانی من شهر الجواب من
السنة الابد) که اعداد حروف هر باب شش و حروف ابجد است

۱۶ یا ۱۷ روز فاصله برداشته شده است که این اثر تفسیر چقدر
نزدیک بایام آخر ظهور نازل شده است و در اینجا برای استفاده
عموم خوانندگان پس از ذکر اوصاف یکی دیگر از تفسیر آیات اول
را ذکر میکنیم که بخط مرفوع میرزا محمد تقی اصفهانی دستخوش گشته که از
کاتبان بسیار دقیق و درست نویس بوده است عیناً که آورده شده
و در دسترس ما است تحقیق و جستجوکنندگان حقیقت گذارده شد